

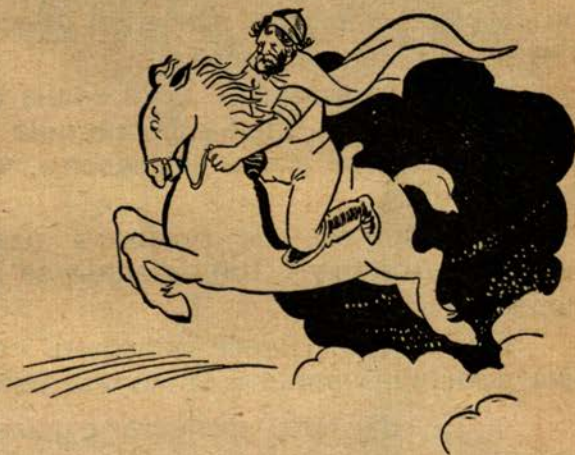

съ своитѣ свирепи очи тъй както дивъ звѣрь гледа своята жертва. Много години той билъ воювалъ изъ българската земя и билъ научилъ езика ни.

— Животътъ на земята за насъ нѣма ценъ, той е въ ржцетѣ на Бога и когато нему е угодно, той ще го прекъсне, — отговорилъ съ гордостъ отецъ Доротей.

Като мълния блѣсналъ огънь на злоба въ очитѣ на Индже Балабанъ. Като пламъчета въ нощта заискрили тѣ. Ржката му, която държела мечъ, затреперала заканително, но той се овладѣлъ. Жестокъ планъ ималъ той. Ще умъртви тѣзи умразни за него служители на християнския Богъ, но ще ги умъртви тогава, когато се изпълнѣло замишленото отъ него.

Докато слънцето изчезнало задъ позлатенитѣ отъ него височини на

Люлинъ планина, нищо ценно не останало въ манастира. Турцитѣ ограбили всичко. Даже позлатениятъ покривъ на храмовитѣ кубета билъ откъртенъ. И затекли тежки дни за монаситѣ. Индже Балабанъ презъ всичкото време на обсадата на София живѣлъ въ манастира, отъ тамъ давалъ нарежданията си. Билъ заповѣдалъ никой отъ монаситѣ да не се мѣрка предъ очитѣ му и тѣ, когато той се движелъ изъ двора или коридоритѣ на манастира, не смѣли да излизатъ отъ килиитѣ си. Особено когато пропадала нѣкоя турска атака, злиятъ Индже Балабанъ настрѣхвалъ като побеснѣло куче и зърнѣлъ ли нѣкъде черното расо на монахъ, веднага заповѣдвалъ да бжде обѣсенъ този монахъ.